

— Не ми се спи. Гледамъ звездитѣ и мисля, дали наистина за всѣка отъ тѣхъ е окаченъ по единъ човѣшки животъ.!

— Не знамъ, сине, отвърна той, но когато бѣхъ отвждъ Бѣло море научихъ нѣщо, което е станало. То не е приказка!

— А, разкажи ми я, бедѣдо! — скочихъ азъ и го скубнахъ за бѣлитѣ мустаци.

— Добре. Преди много години живѣлъ Иисусъ. Той учелъ хората на добро. Но ти знаешъ това. Билъ осжденъ. Сложили Му вѣнецъ отъ трѣни и Го подкарали къмъ една могила. Иисусъ не искалъ помощъ отъ никого. Не пжшкалъ и не викалъ. Трѣнитѣ бодѣли челото Му и капела червена кръвъ презъ голото поле. Всѣка стѣпка свѣткала отъ една капка червена кръвъ.

Той билъ прикованъ на кръ-

ста. Минало време. Единъ день хората видѣли по сжщия пжтъ отъ дето минали, че растатъ зелени стрѣкчета и напжпватъ. Минало още време. Пѣпкитѣ се разпукнали на тия незнайни цвѣтя и отъ тѣхъ огрѣли червенитѣ цвѣтове, като чадърчета. Хората изблешили очи отъ очудване. Изтрѣпнали отъ страхъ. Изорали пжтя до могилата посѣли го съ пшеница, за да пропадне страшното цвѣте, но на другата година, когато зашумѣли класоветѣ, пакъ свѣтнали алениитѣ свѣщици.

Хората нѣмало какво да сторятъ. Бѣгали отъ тамъ и се криели. А чудното цвѣте шарело земята, сякашъ на това мѣсто течела кървава рѣка.

На другата година вѣтърътъ прѣсналъ сѣмената изъ цѣлото поле, но най-гжсто тѣ се трупали тамъ, дето сж капѣли червени капки кръвъ отъ челото на Иисуса.

Тия цвѣтя стоятъ и до днесъ. Тѣ кичатъ и нашитѣ ниви. Ние ги наричаме макове. Сутринъ росата блѣсти въ тѣхъ, като чисти сълзи. Тия цвѣтя ни напомнятъ една приказка отъ тогава. И когато хората обиратъ червената пшеница, обръщатъ очи назадъ въ ония нечетни години и си спомнятъ живота на Христа свѣтълъ отъ чистота и безгрѣшенъ.